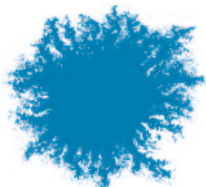
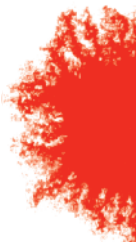
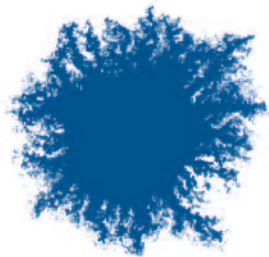

Kikí Dimulà

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació i traduccions
de Joaquim Gestí**

Generalitat de Catalunya
Institutio
de les Lletres Catalanes

SANTAMÒNICA

Kiki Dimulà va néixer el 1931 a Atenes. El 1949, en acabar l'escola secundària, i seguint la tradició familiar, va entrar al Banc de Grècia, on va treballar durant vint-i-cinc anys. A partir del 1959 participà en el comitè editorial de la revista literària *O Kyklos* (El Cercle), escrita per empleats del Banc de Grècia, on publicà narracions breus, posteriorment objecte d'una edició conjunta, el 2005. El 15 de juny de 1950, la prestigiosa revista literària *Nea Hestia* publicà dos dels seus poemes signats com a Kiki Radu, el seu nom de soltera. L'any 1952 va publicar el primer llibre de poemes, que no va incloure, però, en el recull antològic de la seva obra que va aparèixer el 1998. El 1954 es va casar amb l'enginyer i poeta Athos Dimulàs, amb qui va tenir dos fills. Com ella mateixa va escriure: «Els meus estudis superiors han estat els molts anys que vaig viure amb el poeta Athos Dimulàs. Sense ell, estic segura, hauria esdevingut una mandrosa somniadora i ignorant [...] A ell li dec, ni que sigui en part, la meva iniciació, probablement incompleta, a la poesia.» El 1971, la publicació del seu cinquè llibre, *Del poc del món*, li va valer el primer reconeixement oficial, el segon lloc del Premi Nacional de Poesia, i una àmplia reputació. El 1989, tres anys després de la mort del seu marit, el 1986, obtingué finalment el Premi Nacional de Poesia pel recull *Salve Mai*, i més tard, el 1994, el Premi Ouranis per *L'adolescència de l'oblit*. La culminació literària li va arribar el 2002, quan va ingressar a l'Acadèmia grega com a membre de ple dret i, posteriorment, el 2010, any en què se li atorgà el Premi Europeu de Literatura. La seva obra ha estat traduïda a diverses llengües, entre les quals l'anglès, el francès, l'espanyol, l'italià, el polonès, el búlgar, l'alemany i el suec.

Kikí Dimulà

Joaquim Gestí

En una tradició literària on els poetes han estat sempre reverenciats gairebé com a déus intocables, Kikí Dimulà és una criatura normal –treballadora del Banc de Grècia durant vint-i-cinc anys– terrenal i accessible. Com afirma la poeta Dolors Miquel, «és potser per aquesta vida tan anodina en aparença que la seva poesia, de vegades crua o tètrica, però sempre dotada d'una gran tendresa i compassió, sent inclinació per les coses senzilles, per tot allò humil i diari, en definitiva per tot allò que compon la vida de l'home corrent. A partir d'aquest material [...] Dimulà aconsegueix donar als seus versos una càrrega que colpeja en allò més íntim».

Cronològicament situada dins de la segona generació poètica de postguerra, els primers poemes de Dimulà descriuen un món desvalgut i insegur, resultat de la dissolució existencial de la humanitat durant la Segona Guerra Mundial i, en el cas grec, la posterior guerra civil. Un món en què la poeta, per tal de sobreviure, fa ús del procés creatiu per interferir decisivament en la seva lògica. Així, la seva escriptura capgira la gramàtica de la llengua en contra del sentit de les paraules, intentant reforçar el poder emotiu del vers a través de la sorpresa i del neguit. Tot i que el crític Nikos Dimu considera que la poeta conrea un estil pròxim al poetes metafísics del

segle XVII, als anglesos Donne, Herbert o Marvell, Dimulà, igual que Emily Dickinson o el més il·lustre dels poetes grecs, Konstandinos Kavafis, té una veu pròpia, independent i difícilment classificable dins de cap moviment o tendència literària o poètica. De fet, les seves composicions no s'assemblen a res ni a ningú. Pocs poetes fan la impressió d'una novetat tan radical. Començant per la tria de temes a través dels quals sorgeix la poesia, un temes sovint ínfims, extrets de la vida més quotidiana: un paisatge sense història, la pluja, el moviment de les onades prop del mar, el vent entre les fulles, una gota de sang, un objecte familiar, una tauleta de cafè, la cinta d'un contestador automàtic... A través d'aquests objectes, d'aquests paisatges, d'aquestes instantànies, van apareixent els aspectes que dominen la seva poètica: l'absència, el dany i el dolor per la pèrdua, la solitud, l'oblit, el temps.

A partir dels vuitanta, un fet vital va marcar la poesia de Dimulà: la mort, el 1985, del seu marit, el poeta Athos Dimulàs, l'home amb qui havia compartit tanta vida i que l'havia encoratjat a escriure. Aleshores, els seus poemes esdevenen un lament constant, una introspecció a la recerca de respostes per aquella pèrdua. El resultat, tres anys després, el 1988, fou el recull poètic *Salve Mai*, un veritable homenatge a la memòria del difunt. Els versos semblen preguntar-se com es pot recuperar allò que s'ha perdut, que ha desaparegut, giren constantment al voltant de la idea de pèrdua i de recança d'allò que no retorna. Per això les fotografies són sempre presents en les seves composicions, la idea d'atra-

par el temps és recurrent, d'un temps que esdevé immòbil, infinit.

Nikos Dimu arriba a la conclusió que la poesia de Dimulà és una poesia sense objecte, perquè el seu objecte és el no-res, el tema central el pas, progressiu o sobtat, de l'ésser al no-ésser, aquest pas que s'anomena temps, desgast o mort. L'absència i l'oblit tractats com si es trobessin dins d'un calidoscopi, on els colors i les formes es dissolen i es barregen amb la finalitat de ser reconstruïts en una amagada harmonia, de convertir-se en un fluid procés de transsubstanciació on l'univers esdevé novament món, l'angoixa es converteix en anhel, l'absència es mostra com un temps de redempció.

I tot mitjançant l'element més rellevant de la seva poètica, l'ús extrem i fins i tot acrobàtic de la llengua, dels mots. «La meua pàtria és la meua llengua, és la meua identitat, és on em sento segura», declarava en una entrevista. Qualificada d'anarquista dels mots, de poeta que, aterrida per l'existència, terroritza la llengua, això no la priva de ser pròxima al lector i d'haver esdevingut molt popular a Grècia. Michel Volkovitch, que l'ha traduït al francès, la considera un «electró lliure». La seva poesia, diu el traductor, es manté en equilibri sobre el cable estès de la llengua, com una funàmbula. Dimulà se serveix de les paraules per mantenir-se dreta sobre la corda. Com una acròbata, llença les paraules a l'aire, amb el cap cot i moltes a la vegada, mentre el públic conté la respiració, per atrapar-les en el darrer moment. Dimulà canvia la identitat de les paraules, els adjectius esdevenen verbs, els noms adverbis. Anarquista dels mots,

es venja a través de la llengua de totes les absències, de totes les soledats, de totes les pors que la vida li ha infligit. Per això, la seva poesia és tan excepcional que Eurydice Trichon-Milsani, també traductora al francès, la considera sense precedents i, molt probablement, sense seguidors.

Joaquim Gestí (Barcelona, 1961) és llicenciat en filologia clàssica i doctor en traducció. Compagina la feina de traductor amb la docència. Col·laborador de la Fundació Bernat Metge, el 2007 va guanyar el Premi de Traducció Vidal Alcover pels contes de Luigi Pirandello. Ha traduït Buzzati, Heròdot, Pirandello i, sobretot, autors neogrecs, tant clàssics com moderns, sovint en col·laboració amb Montserrat Franquesa. Recentment ha estat escollit membre corresponent de l'Associació d'Escriptors Grecs.

Poètica

Kikí Dimulà

La meva pàtria és la meva llengua, és la meva identitat, és on em sento segura. Abans, quan era jove, o quan no era gran, no em cansava de parlar sobre les coses que no canvien. La meva insistència en el tema em feia la sensació que era capaç d'arrossegat, amb els meus versos, aquestes coses cap a un canvi. Al final, de tot el que vaig voler canviar, l'únic que va canviar va ser allò que no hauria volgut que canviés: jo mateixa [...]

No em sento una creadora. Crec que sóc un este-nògraf fidel d'una constant i sovint apressada inquietud que, de vegades, em crida i em dicta, amagada en la penombra d'un deliri, entre murmuris, de manera desordenada, sincopada, les seves disbauxes amb una desconeguda forma de vida. Quan després començo a posar-ho en net, només aleshores hi intervenc per necessitat: allà on manquen paraules, sovint frases senceres i el sentit del deliri, hi afegeixo paraules meves, frases meves, el meu propi sentit, que, al capdavall, és el resultat dels meus propis deliris amb una altra, desconeguda forma de viure [...]

La poesia és com un ram de paraules. Les cull del seu petit hivernacle un monòleg que fa anys que somia oferir-les a una societat de qui fa segles està enamorat, sense haver-ne rebut clars senyals de reciprocitat. Un

poema és el dubte estès entre el so i el sentit, deia Paul Valéry, i la poesia l'intent de plasmar, a través de la llengua, aquelles coses que tracten d'expressar en l'obscuritat els crits, les llàgrimes, els silencis, els petons, els sospirs. [La poesia] és com una excursió, lluny de la llengua superpoblada... Hi vas completament sola, desplegues un gran foli en blanc, el fixes amb el llapis de la paciència i esperes. És possible que aquests preparatius aconseguixin atreure les paraules que hi passen corrents com sargantanes i que amb una increïble capacitat d'adaptació s'amaguen cada cop en una tonalitat diferent, en un significat diferent, dins del qual desapareixen. Les paraules són hiperactives. Has d'esperar hores, mesos, fins i tot anys, a veure si les atreu aquella llaminadura sense escriure, blanquíssima, que els has estès [...]

Una vegada, anant cap a Alexandrúpoli, molt abans d'arribar a la ciutat, vaig veure dalt d'uns pals de telègraf nius de cigonya que sobresortien de la base, molts, brillants, com els elegants farbalans al voltant d'un bressol, disposats per donar la benvinguda a un nounat. En el centre del niu, dreta, la cigonya s'estava immòbil sobre una sola pota, com si amb aquesta posició ascètica vigilés, en un equilibri secret, la sagrada incubació del misteri, ja protegit des de dalt per la mosquitera celestial. La poesia és així, com un niu on amagar-se, construït en forma punxeguda perquè sigui inabastable a l'arrabassadora curiositat de voler veure amb tota claredat el que es cova a l'interior. La decidida protecció d'invisibilitat la hi proporciona l'absència.

L'art es manté vigilant, fent equilibris sobre una sola pota. Quan escrivim ens absentem [...] Escrivim com a protesta, potser perquè durant aquella gran explosió de l'univers va prevaldre de forma escandalosa la parcialitat a l'hora de repartir els fragments. A la nostra existència li va tocar la part més petita, la fugaç. Tanmateix, per sort també ens va concedir les falses il·lusions, com a succedani necessari. Així, la fugacitat esdevé un meravellós futur duratiu del verb resistir [...]

Una pregunta angoixant que sovint es planteja és si a l'època en què vivim la poesia serveix de res. Crec que serveix de la mateixa manera que ho fa l'espelma que encenem en entrar en una ermita deserta i abandonada, d'on han fugit tots els sants. La poesia és útil als que l'estimen, perquè a dins troben bocinets de fotografies estripades de la seva ànima. I encara, i més justament, ajuda els que creuen en la seva màgia i no volen examinar-ne el sentit. Li és útil, metafísicament, a qui només l'exercita mentre dura l'exercici, perquè només aleshores el fa sortir del seu cos, l'estabilitza en un balanceig des d'on segueix, com en un quiròfan, la mort momentània de la seva petitesa. En definitiva, li fa servei a la llengua. La rescata dels grans contenidors de la premsa i la transvasa amb respecte al petit flascó de la benedicció: una glopada és tot el que li cal beure a l'existència. En una paraula, la poesia ajuda igual que una gota de calmant en un oceà de tristesa. No és poca cosa.

(Textos extrets de les entrevistes de la poeta, recollides al CD *Converses amb Kiki Dimulà*, editat per Íkaros l'any 2010.)

ENS HEM TRASLLADAT AL COSTAT

Un cop presa la decisió
-de qui?-
que el teu nom
es traslladés al costat
a la planta baixa de la memòria de la mort

el sentit de conservació
de la vella casa es trasbalsà

les parets es movien
com una dent corcada a punt de caure

es buidaven els quadres
un pànic assolava
els paisatges primaverals;
la seva natura morta aconsellava
calma, si us plau, calma

desallotgeu el sostre, s'ensorra,
advertia jo a les nostres
excursions imaginàries
allà dalt

i ens hem traslladat al costat

exactament
dues o tres cases més enllà

molt a prop
perquè l'ésser humà
no pot anar més lluny
del que té assignat

i així no m'he allunyat gaire,
cada matí veig

la màniga gastada
de la teva bata carmesí
obrint la vella finestra del costum

i cada matí em repeteixo: està tota gastada
demà sens falta me n'he de recordar

cada matí la mateixa màniga gastada
de la teva bata

però sempre m'hi nego, ajorno
canviar
aquest vell i desgastat dolor
per un de nou

veus que poc, només aquí al costat
una mica abans de la veritat.
Més lluny
l'ésser humà s'acovardeix, no es trasllada.

Ens hem traslladat al costat, 2007

L'ETERNITAT SELECTIVA

«Creu-me, t'estimaré eternament»
li repeteix a cada instant la mort
a l'eternitat

i ella, protestant
per aquesta desgraciada certesa,

«Ah, tant de bo mentissis!»

la maleeix.

NINGÚ SENSE EXCEPCIÓ

Que antisocials són els somnis.
Ni amistats ni lligams
tan bon punt ens veuen s'apaguen
com una espurna exposada a la tempesta.
Antropofòbia?
Més aviat prestigi ferit
perquè treballen allà a sota
a les mines de les ocasions perdudes.

Veus, ells també tenien
altres somnis.

Ens hem traslladat al costat, 2007

«TORNA I PREN-ME»¹

No és el son. És el vent
favorable qui porta els somnis

el vent que van enviar els déus
per enfonsar la calma,
per encadenar la tempesta
i que el comiat d'Ulisses de Calipso
salpés ràpid i sense entrebancs

a ella, li van anunciar amb to sever
«Ja n'hi ha prou.
Fa set anys que el retens presoner
a la cova del teu amor.
Un temps massa llarg que cansa
el possible i l'impossible.»

Calipso va cedir,
però dins del seu lament.
La sentia gemegar aquell culpable,
el vent favorable dels comiats,
una tempestuosa culpabilitat l'asfixiava.

«No et turmentis»,
li va prometre, «armaré somnis

¹ Adaptació del primer vers del poema de Kavafis
«Torna», que diu: «Torna sovint i pren-me».

pel furtiu retorn d'Ulisses al teu costat,
te'l portaran als vespres,
a trenc d'alba te l'arrabassaran.»

Des d'aleshores s'acordà tàcitament
amb aquest mitjà
o sigui, a través dels remordiments de la realitat,
que també els nostres somnis
se servissin d'aquest anar i venir.

Existeix de veritat el retorn?

Un desig secundari.
Prioritari
que sigui cert
aquest fantasiós anar i venir
dels somnis.

Ens hem traslladat al costat, 2007

A CONTINUACIÓ

Dies i dies que no sona el telèfon
mesos anys?
No sones.

Vaig visitar el meu otorino de confiança
em va fer un audiograma,
hi sents perfecte, em va dir,
què t'agafa ara?

A continuació vaig tornar a trucar al tècnic.
No sona, li vaig dir.

Et va desmuntar, et va revisar
de dalt a baix, fils bateries
et va engreixar la veu

l'aparell està bé

l'avaria és interior
ja t'ho vaig dir l'altre cop,
exclamà triomfant l'electricista,
falla el contacte
he de cavar

—deixa-ho córrer
Si és el contacte
ja cavaré jo
sé fer d'enterramorts,
no és res, sé de què va.

Ens hem traslladat al costat, 2007

LA PETITA VENEDORA DE LLUMINS

Tarda de primer d'any
ni una ànima als carrers.
Només alguna cosa grisa i vella
d'any nou.

Tremolen de fred
les cantonades, les cruïlles
per escalfar-se s'arrauleixen,
s'enganxen a les floristes ambulants
d'una pàtria estrangera.

Rams embenats
amb paper d'estrassa
de mala qualitat
decorat amb forats al voltant
fets per tisoires autodidactes.

Com també nosaltres quan érem nens
afamats de somnis
retallàvem quadradets petits
d'un diari doblegat exactament per la meitat
i a mesura que el paper es desplegava,
quines alegres contínues simètriques
finestretes ens obrien el futur de bat a bat.

Tarda de primer d'any
ni una ànima als carrers
només finestres tancades grans grises
i una pobra borrufada que pidola uns flocs de neu.

Ens hem traslladat al costat, 2007

DETERIORAMENT

En deu versos he concentrat aquells anys
que contra la seva ruïna estavella
la resta derrotada de la meva vida.

El primer vers,
vestit amb la lliurea dels ideals
rep la passió
de bracet de la meva joventut.
Un vers vigorós i bell.
Llàstima que no sigui el darrer.

El segon, encara no sé com,
em va quedar a mig fer:
escrit en diagonal
com penedit.

El tercer es va escriure tot sol
allí, al desert de la teva fugida.

A la gespa de la teva nostàlgia
vaig enterrar el següent.

L'altre es va arrecerar
a la falsa impressió de les teves tendres cartes.

El sisè i el setè
es distingien encimbellats
a la columna de la impaciència.

En vaig rescatar dos junts, mig ofegats,
de la marea de la teva almoïna.

I el darrer,
és tan, però tan abrupte,
que des del seu cim,
abraçada al vertigen de la inutilitat,
la continuïtat s'estimba.

Èrebos, 1957

EN FALLIDA

Ara gairebé estic sense feina.

De més jove
manufacturava sobretot queixes.
Però també reunia
situacions de segona mà
que transformava fàcilment
en excentricitats i vehemències.
Feina rutinària.
M'anava força bé.

Ara em dedico a foteses.
Tot just per viure:
pujo al meu temps a l'atur
i executo petits recorreguts
per evocar una mica
les feines moderades
de la meva joventut.

En absència, 1958

ANUNCIS

Disponible desesperació
en immillorable estat
i ampli carreró sense sortida.
A preu de saldo.

En venda terreny
productiu i inexplorat
per manca de sort i de ganes.

I temps
completament sense usar.

Informacions: Cul-de-sac.
Horari: Qualsevol.

En absència, 1958

DIÀLEG ENTRE JO I JO MATEIXA

Et vaig dir:
—He cedit.
I em vas dir:
—No t'entristeixis.

Decep-te amb calma
accepta mirar serenament
el rellotge aturat.
Desespera't amb mesura
perquè no li manca corda,
i fa funcionar el teu propi temps.
I si de sobte s'esdevé
que alguna minutera es mou
no gosis alegrar-te'n.
Aquest moviment no serà temps.
Seran els perjuris d'algunes esperances.
Aleshores, baixa seriosa,
serena autodestrona't
a través dels teus milers de finestres,

per un *potser* les vas obrir,
i oblida't contenta de tu mateixa.
Tot el que havies de dir,
de les tardors melangioses,
dels records, dels desguassos dels amors,
del mutu assassinat de les hores,
de la solvència de les estàtues,
tot el que havies de dir
de la gent que lentament cedeix,
ho vas dir.

El poc del món, 1971

EL NOMBRE PLURAL

L'amor,
nom substantiu,
molt substanciós,
de nombre singular.
de gènere ni femení ni masculí,
de gènere indefens.
En plural
els amors indefensos.

La por,
nom substantiu,
al principi singular
i després plural:
les pors.
Les pors per tot
d'ara endavant

El record,
nom propi de les penes,
de nombre singular,
només singular
i indeclinable.
El record, el record, el record.

La nit,
nom substantiu,

de gènere femení,
de nombre singular.
En plural
les nits.
Les nits d'ara endavant.

El poc del món, 1971

CALCANT

No dormo, no dormo;
ajudo la nit a perllongar-se,
a eixamplar-se,
a apagar les embadalides llumetes.

No dormo, no dormo;
exercito negres *impossible*
profereixo ensinistrats *impossible*
i irrompen uns darrers estels.

No dormo, no dormo;
canvio de sexe, esdevinc tenebra.
Desànim, on vas,
en algun lloc et trobaré
ara que he jurat romandre insomne.

Els meus somnífers
dormen com angelets
i el meu cervell desvetllat
els bressola dolçament.

No dormo, no dormo;
ajudo la nit a perllongar-se,
escric consignes a les parets dels somnis:
morin les albaides de les granges de pollastres,
mori el poder corrupte de les esperances
«també us construirem cases
i us farem carreteres
i us portarem la pluja
i vents, i vents».

No dormo, no dormo,
espero una menyspreable foscor
per entrar a l'àtic de l'Endeví Calcant.
El mataré.
Ell em condemnà a un sacrifici total
perquè bufis.
Tanmateix tu, bonança, et refugies
a pas lent,
damunt de cada profecia.

El poc del món, 1971

LA PEDRA PERIFRÀSTICA

Parla.

Digues alguna cosa, el que sigui.

No et quedis aturada com una absència d'acer.

Tria ni que sigui una paraula
que et lligui més estretament
a l'ambigüitat.

Digues:

«debadés»,

«arbre»,

«nu».

Digues:

«Ja veurem»,

«imponderable»,

«pes».

Hi ha tantes paraules que somien
una vida curta, lliure, amb la teva veu.

Parla.

Tenim tant de mar davant nostre.

Aquí on acabem nosaltres
comença el mar.

Digues alguna cosa.

Digues «onada», que no s'atura.

Digues «barca», que s'afona

si la carregues d'excessius propòsits.

Digues «instant»,
que crida ajuda perquè s'ofega,
no el salvís,
digues
«no l'he sentit».

Parla.

Les paraules tenen enemistats entre elles,
antagonismes:

si l'una et sotmet,
l'altra t'alliberarà.

Estira una paraula de la nit
a l'atzar.

Una nit sencera a l'atzar.

No diguis «sencera»,
digues «mínima»,
que et permeti fugir.

Mínima
sensació,

pena

sencera,

meva.

Nit sencera.

Parla.

Digues «estel», que s'apaga.

No s'escurça el silenci amb una paraula.

Digues «pedra»

que és una paraula sencera.

Així, tot just,
per posar un títol
a aquesta passejada vora el mar.

El poc del món, 1971

ENTREVISTA

I és clar que somio.
Hi ha algú que visqui amb un sou miserable?

Amb quina freqüència?
Amb tanta que de seguida tots m'abandonen.

Influeixen els seus somnis en els absents?
Naturalment. S'ho rumien millor dos cops
i potser es penedeixen definitivament.

L'entrada és lliure?
No del tot. Li demano permís al somni
abans d'esperançar-me. Generalment me'l dona
amb algunes estrictes instruccions.
Que cregui sense tocar
que en cap cas parli amb el fum
perquè és somnàmbul i pot caure
que deixi el meu desig al penjador

només amb la mirada
que accepti tot el que em doni
encara que no tingui cap semblança
amb allò que esbossa la meva petició
—la retrobarà tan bon punt es torni a perdre—.

Una cosa només no em dona el somni.
El límit. Fins al punt que corro un risc.
Perquè aleshores ja no serà somni.
Serà vellesa.

L'adolescència de l'oblit, 1994

LLADRES A LA MENT

Plora mentre descriu
com els lladres van arrasar casa seva
se li van endur les joies, els miserables,
i van violar els seus valors d'anciana.

No se n'alegra?

Fa anys que cap lladre
no trepitja casa meva
ni per fer un cafè
tot i deixar oberta a propòsit la cafetera.

Cada cop que hi torno prego
trobar forçats els ullals
de la porta

els llums sacsejats, com acabats
de colpejar
contra el cap d'un terratrèmol altíssim

i veure robades les exèquies
dels regnes momificats del mirall

com si algú s'hagués afaitat al bany
i hagués fet sortir barba

al meu tacte imberbe,
el seu fracàs lligat de peus i mans
tirat per terra

mentre de la cuina arriba compassat
vapor
de petges calentes amb abundant
canyella pel damunt.

Un segon junts, 1998

NO HI TENS RES A PERDRE

Prou bé se'n surt la soledat.
Pobra però digna.
Dorm en un lloc i en un altre
habita el seu pensament mesurat.

Només de tant en tant
la curiositat
—serp més ancestral
i fanàtica
que aquella pocapena de la poma—
l'arrossega a noves experiències.

Tasta, li diu, no temis
no hi tens res a perdre
i la convenc
que es recargoli fort
que es refregui com una gata invisible
damunt l'aire
que deixes quan passes.

Un plaer més solitari
que la seva soledat.

Gespa de viver, 2005

RESPONSABILITAT COMUNA

No tenia res per menjar ahir al vespre
i vaig pensar picaré qualsevol cosa
una solució precintada que hi havia.
Amb data de fabricació,
de caducitat, il·legible.
Unes cartes que van aparèixer.
Dóna'm, te les llegiré
digué sol·lícita l'apatia.

I tal com jo vaig acceptar encantada
ella me les va llegir horriblement
amb una veu efeminada
com si hagués canviat de sexe tant el significat
com el seu remitent
vaig comprendre que estaven passades
la seva vigència havia caducat.

No les llencis, s'avançà la perspicàcia
si passa per aquí
alguna pobra quimera, les hi dones.
Els agraden les coses passades
caducades.

L'adolescència de l'oblit, 1994

Bibliografia de Kikí Dimulà

Poesia

Ποιήματα [Poemes], 1952.

Έρεβος [Èreb], 1956; Stigmí, 1990.

Ερήμην [En absència], Difros, 1958; Stigmí, 1990.

Επί τα ίχνη [Seguint el rastre], Fexis, 1963; Stigmí, 1989.

Το λίγο του κόσμου [El poc del món], 1971; Nefeli, 1983; Stigmí, 1990.

Το τελευταίο σώμα μου [El meu darrer cos], Kimena, 1981; Stigmí, 1989.

Χαίρε Ποτέ [Salve Mai], Stigmí, 1988.

Ηεφηβεία της λήθης [L'adolescència de l'oblit], Stigmí, 1994.

Ενός λεπτού μαζί [D'un minut junts], Íkaros, 1998.

Ποιήματα (Συγκεντρωτική έκδοση) [Poemes, edició completa; no inclou, però, els poemes de 1952], Íkaros, 1998.

Ήχος Απομακρύνσεων [So d'allunyaments], Íkaros, 2001.

Χλόη θερμοκηπίου [Gespa de viver], Íkaros, 2005.

Μεταφερθήκαμε παραπλεύρως [Ens hem traslladat al costat], Íkaros, 2007.

Τα εύρετρα [Les troballes], 2010.

Δημόσιος Καιρός [Temps públic], 2014.

Prosa

Ο Φιλοπαίγμων μύθος [El mite burleta], Íkaros, 2004.
Discurs d'ingrés a l'Acadèmia d'Atenes.

Εκτος σχεδίου [Fora de programa], Íkaros, 2005.

Συνάντηση Γιάννης Ψυχοπαίδης, Κική Δημουλά [Cita amb Iannis Psikhopedis, Kikí Dimulà], Íkaros, 2007. Antologia amb comentaris de l'obra pictòrica de Iannis Psikhopedis.

Traduccions al català

Poemes, selecció a càrrec de Joaquim Gestí i Kleri Skandami. XXI Festival Internacional de Poesia de Barcelona, 2005.

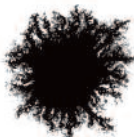
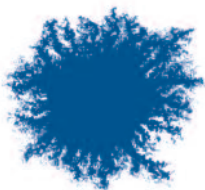
Antologia poètica (1959-2014). Traducció de Joaquim Gestí. Ajut de la ILC, 2015, pendent de publicació.

Aquesta selecció de poemes
de Kikí Dimulà
es publica el 13 de juny de 2016
amb motiu del recital de la poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica 2016

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre de l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català

AELC
ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS
EN LLINGÜA CATALANA

Organitza:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura